

nogle Aar som Sagførere, maae søge Beskæftigelse som Fuldmægtige hos Dommere eller andre Embedsmænd. — Jeg vil imidlertid heller ikke af disse Grunde stemme mod Loven, jeg vil derimod tage den saaledes, som den er, med visse Endringer, som gaae ud paa at lette Brugten af Sagførere for Publikum. Der gives nemlig her i denne Lov forskjellige Regler. Hvad nu angaaer Reglerne om Beskæftigelsen af Sagførere, de Betingelser, der udfordres dertil, da kan der derom disputeres meget vidtløftigt. Dette Punkt vil jeg imidlertid slet ikke indlade mig paa; jeg vil overlade det til Ministeren ligesom hidtil at udfinde brugbare Personer til Sagførere. Hidtil have ingen Regler været fulgte som konstante; men det er dog gaaet ret stikkelt med Sagføreres Beskæftigelse alligevel. Der gives imidlertid i Lovforslaget andre Forstrifter, som efter min Mening ere høist uheldige, og som ville være til megen Besvær og Udgift ved Retsfagers Udførelse. Der er saaledes den Regel, at enhver Sagfører skal have fast Fuldmægtig. Denne Regel er foreskrevet ogsaa for Underretsprocuratorerne, men disse ere ikke istand til at holde faste Fuldmægtige, dertil have de ikke Indtægt nok. Jeg skal meddele Thinget, at i Sjælland udenfor Kjøbenhavn findes kun een eneste Sagfører, der har fast Fuldmægtig og i Thyen ligeledes kun een. Nu vil denne Lov gjøre en saadan Forandring i dette Forhold, at disse Sagførere ikke kunne lade møde ved Andre end faste Fuldmægtige. Dette vil naturligviis ikke bevirke Andet end, at hvor der anstafes en saadan fast Fuldmægtig, vil Sagføreren være tvungen til at forsøge sin Betaling. Naar der nu fastsættes, at Sagføreren skal møde enten personlig eller ved fast Fuldmægtig, maa han, hvis han har en Rets sag at udføre paa et andet Sted end hans Bopæl — Noget, som jo ofte indtræffer —, enten reise derhen eller sende en Fuldmægtig; under de nuværende Forhold vil han derimod altid kunne finde Mænd paa Stedet, som han ved Fuldmagt vil være istand til at lade møde for sig. Dersom Noget engagerer mig til at føre en Sag for en Mand her ved Overretten, og der skal optages Thingsvidne s. Ex. i Kronborg vestre Birk, skal jeg efter denne Lov, hvergang jeg vil have Anstand, reise derhen

eller sende min Fuldmægtig. (Berg: Ret)! Sa der staaer vel Tale om „Forhindring“ som en Fritagelse herfor, men naar jeg har Tid, skal jeg reise, saa maa jeg ikke lade møde ved en Mand paa Stedet. Saaledes er Loven at forstaae. Dersom man vil omgaae Loven, saa behøver man ikke at have slige Regler. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) vil ikke være istand til at belære min praktiske Erfaring i det Slags Sager. Denne Regel om fast Fuldmægtig vil paadrage Publikum forsøgede Udgifter ved Sagførelsen, og den vil efter min Mening være i høi Grad besværende fra alle Sagførere. Jeg vil derfor forsøge at faae denne Bestemmelse i Loven forandret. Jeg vil spørge den ærede Minister, om det Tilfælde, at en enkelt afdød Sagfører har misbrugt sin Ret til at give løse Fuldmagter, er Grund nok til at besvære alle Underretsprocuratorer med at holde faste Fuldmægtige, om denne Misbrug, som Ministeriet burde have hemmet, men som det ikke hemmede, da Tid var, er nok til at tvinge Sagførere til at reise personlig eller ved Fuldmægtig til de Steder, hvor de ellers kunde faae behørigt mødt ved examinerede Personer. Dersom den ærede Minister ikke erkjender, at dette Spørgsmaal maa besvares, førend man gaaer ind paa dette Punkt, saa veed jeg ikke, hvorfor den ærede Minister i Motiverne til Loven taler om Misbrug; thi det er Misbrug, som man paaberbaer sig som Grund for at indføre disse Bestemmelser om faste Fuldmægtige. — I § 7 findes den meget vigtige Regel, at Dommers og Amtmænds Betjente ikke maae være Sagførere, men saa staaer der, at de alligevel af deres Foresatte kunne faae Lov til at procedere Sager. Jeg paastaar, at det er et fuldstændigt Brud paa en sømmelig Retspleie, at en Dommer skal kunne give sin Fuldmægtig Ret eller Tilladelse til at procedere for sin Domstol, og jeg troer derfor, at § 7 trænger til en Endring. — § 9 indeholder den rigtige Regel, at en Sagfører ikke maa procedere for den Dommer, med hvem han er besvogret eller beslægtet, men der staaer ikke noget Forbud imod, at en Sagfører maa lade sin Part fremlægge et Indlæg for en saadan Dommer, og i Virkeligheden vil altsaa denne Regel paa den